

Emir Büyük Yerden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Temmuz 2023

Düşlemsel idi mizacı yalnızlığın ve kaldırımda seken kaldırım serçesi misali kalemimin her sekmede her seğirdiğinde gözleri ilham perimin bana uzaktan çok uzaklardan göz kırpan...

Bahşedilmiş bir ayrıcalıktı belki de hüznün hani, hani, yüz göz olduğum tecellisi ömrün tevafuk eseri mil çektiğim gözleri kalemin...

Sıcak havaya inat soğuyan yüreğim.

Sıcak havaya biat eriyen buzulları mevsimin.

Gölgeler şahidimdi bense gölgemden mustarip...

Sevgi ise ilhamım şecereme eklediğim kadar sayacı kalemin bir şiir kadar nüktedan bir şiir kadar yalın bazense karmaşık ruhum.

Dipler vardı vurduğum.

Dilemmasına aşkın vurulduğum.

Dil yaram yürek yaram peyda olan ufkun serpiştirdiği nuru ilham bellediğim.

Aşk nazlıydı âşık ise kaçkın.

Aşk şarlatandı sevilen ise bihaber sevildiğinden bir o kadar münafık.

Bir günahı fark etmediği.

Yoksa mubah mı?

Bir rotaydı tutturduğu yol yoksa t/uzak mı?

İmlalar sekti.

İmhalar sevk etti.

İdam sehpasında celladı ile oturup yemek yedi şair sonrası mı?

“Külahıma anlat...”

Dehlizin boyutsuzluğuna tutsak şair ne anlatsa kar idi hani ve anlatmaya doyamadığı kadar ar bildi anlamı aşk eyledi şiar edindi yazmadığında sözcükler nasıl da külfetti.

Külahı kocaman.

Ruhu frapan.

Nakşeden sözcüklerse semazen.

Gün öldü geceye taziyelerini sundu şair ve helva yerine şiir kavurdu.

Ezan sesine âşık.

Aşka yakın.

Göğün de kavislerinde göğsündeki broş misali...

Ve şair batırdı kalemin en derine yetmedi lakin...

Bata çıka yazdı yaren bildi kalemi.

Yeltendi aşka.

Yaltaklandı aşk meleği.

Yelkenleri suya indirdi şair ve elbet:

Duygular fora!
Şiirler fora!
Yürek ise fonda kayıtlı.
Fondip dedi ayyaş.
Fedaisi idi madem aşkın...
Fırar etti aşk bir yürekten diğerine ve idame etti özlemi öldüresiye sevdi ölümsüzlüğe meyletti.
Hayat aslında külüstür bir motordu ve şairin yufka yüreği.
Yazmak yazgısıydı ve mihlandı kaldı.
Yangın yeri ruhu ve de büyüyen.
Temkinli ve tembihli mademki Rabbi, yürü ya kulum, demişti...
Külliyesi şiir idi kulluğuna binaen.
Küllerinden doğmakla da eş değerdı:
Kâh gün ışıdı yüzü suyu hürmetine inancın.
Kâh şiirler şakıdı akasyaların altında bir pınar misali.
Zincirleme kazaya sebebiyet verendi oysa aşk ve şiir:
Ümmeti hüzün iken şairin...
Uleması ise imgeler...
Köpüren denizin vaveylası...
Manen doymun ve dolu idi şair başaklar gibi.
Bir başattı mademki şiir.
Hüznünü redif bildi aşkını ise alıntı.
Aşk hazana saldı bahara erdi şair.
Günler uykulu günler geçkin şair kaçkın kalemse bıçkın.
Varla yok arası.
Varlıkla yokluğun ifası.
Yazdı mı vardı şair.
Yazmadı mı ölü.
Her sela verilen her selam ve yitik kelim...
Maharet bildi sevgiyi mazhar kıldı şiiri.
Meftunu aşkın ve muadili coşkunun ve müdavimi sonsuzluğun.
Hüzün hırkası bol geldi bir şiir daha ördü sonra görücüye çıktı şair:
Azıcık utangaç mı neydi en başta?
Aşkın da müptelası.
Şiirler yüzü suyuna hürmeten aşkın...
Şakıyan kuşlar.
Kurdeşen döken kalem.
Uleması zimmetli idi.
DNA testi yapılmasına da gerek yoktu hani ne de olsa yüzünden anlaşılıyordu şairin her yazdığı...
Heybetli duygular fıtratı.

Haznesinde yangın.
Şiirse bir hazine.
Geç kalmışlığın bedeli olsa olsa şiirin yazması şairin yazgısı.
Evhamlı iken öncesinde.
Esvabı yırtık mıydı yoksa?
Endamı yerinde.
Diri beden dirilen mazi.
Dingin olmaya meylettiği oysaki şair asabi oysaki sözcükler afaki ve işte meydana çıkmışken bir kere ve er meydanı iken aşkın mizacına yenik düşen kalemin asla merdiven altı olmadığı kadar da sıra dışı iken şair.
Bir minval belki bir sarkıt.
Bir redif belki müphem.
Bir renk baş veren ve solgun yüzü güneşin.
Saldırgan iblis ve nice zalim şair ise mazlum.
Küredikçe.
Tünedikçe.
Kükredikçe de kalem...
Teminat altında ruhu ve ipotekli iken sandukası.
Hazan misali ölgün.
Bahar gibi sürgün.
Yaz gibi yapışkan.
Kış gibi yılgın.
Ölümsüzlüğe nazire eden öykündüğü ise şairin ta kendisi ve dünü.
Çanlar çalarken.
Issızlık ise ısıırken rüzgâr gibi.
Sözcükler meskeni.
Solunda aşk.
Sağında rabıta.
Dökümlü etekleri mevsimin ve vesveseli.
Bir sus payı söylemde ölmek ve küllerinden doğmak buydu işte ve uyudukça şehir şair içtimada.
Uyudukça gece şair nöbette.
Uyruğu olmayan duygular iken uydusu.
Uyumsuz addedilen şairin ruhu ve mizacı.
Delişmen rüzgâr.
Sapla samanı ayıramayan gölgeler.
Aşka biat.
Nefrete inat...
Bir ulaksa kalem.
Dikitler ve sarkıtlar inşa ettiği..

Hazır ol da.

Hazıra konan kalem.

Muhtevası aslında ömür törpüsü ve kısa tırnaklarına geçirirken şiri kalemin törpülediği güdüler ve manzumeler.

Hicranın bir ertesi.

Umudun bir adım sonrası.

Şair unutturken adını ve tüm maziye de kolaçan ederken tek unutmadığı idi kalemi ve yazdıkları.

Her mola verdiğiğinde hayata.

Her es verdiğiğinde yazgıya.

Her sus payı söylemde ansızın doğmanın müjdesini verirken kainat.

Kaybettiği kadar da kaybolmuşken garbında aşkın garkında hüznün gıyabında hayatın...

Ölümlle tokalaşan kalem bir o kadar sonsuzluğa müptela...

Mademki emir büyük yerdendi...

Yatıya kalan ilhamın penceresine doğan gün gibi konan kuş gibi süt liman aşklar dilese de şair hep coşkusuna ve heyecanına ve aşkına yenik düştü...

Huzura kavuşmak mı?

Belki bir sonraki hayatında bir sonraki şiirine de müptela iken yüreğinde anbean büyüyen o yangın aslında tek kıvılcım ile başlamışken...

Kalemi eline aldığı ilk gün nasıl ki miladı nasıl ki hicreti idi şairin ve ulak bildiği kalemin duygulara nüfuz etmesiyle buldu tesellisini ne de olsa tecelli edendir kâinat ve yazmasını emreden...